

РЕШЕНИЕ

№ 2976

гр. София, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 28.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3835** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ).

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от М. К. М., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], срещу Заповед №4078 ПАМ 148/01.04.2023г. на началник сектор РКЦ на РДГП - Драгоман, с която е наложена обезпечителна мярка "принудително настаняване" в СДВНЧ при Дирекция "Миграция" - МВР, на основание наложена със заповед № 4078 ПАМ №147/01.04.2023г. от същия административен орган принудителна административна мярка "Връщане на чужденец до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

С жалбата се иска отмяната на оспорената заповед, като се твърди, че производството по издаването ѝ е започнало без жалбоподателят да бъде уведомен и да му бъде дадена възможност за участие в него, нарушението на производствените правила счита за съществено, позовава се на съдебна практика на Съда на ЕС по делата С-277/11, относно правото на защита, както и по С-61/2011г. по тълкуването на чл.15 от директива 2008/115 - държавите членки трябва да извършат процеса по извеждането, прилагайки възможно най-леките принудителни мерки. Исква то съда да вземе предвид, че със заповедта са засегнати основни човешки права, в която връзка се позовава на съображение 16 от същата директива- задържането е оправдано

единствено с цел да се подготви процеса на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно. Счита, че държавите членки са задължени да докажат, че съществува възможност извеждането да бъде в рамките на срока за задържане.

Лично призван в съдебно заседание, жалбоподателят изцяло поддържа жалбата, както и чрез адвокати С. и И.. Адв. И. се позова на допълнително събраните в хода на съдебното производство доказателства, в подкрепа на изложените в жалбата правни съображения. Изтъкна се и довод, че жалбоподателят не е бил информиран по чл.12 АПК какви документи следва да представи и каква процедура следва да премине във връзка с издаването на процесната заповед. Претендира се, че от свидетелските показания по делото - св. Г., се доказвало, че жалбоподателят е имал преди издаването на оспорената заповед подкрепяща среда в страната, спрямо него е било възможно прилагането на по-лека мярка без да се стига до задържане. Адв. С. също претендира, че процедурата по издаването на заповедта не е спазена, нямало опасност от укриване, мярката била изключително тежка за лицето, нямало да се затрудни производството по извеждането му от страната.

ОТВЕТНИКЪТ - чрез юрк. П., претендира неоснователност на жалбата, както и законосъобразност на оспорената заповед. В рамките на 24 часа са събрани необходимите доказателства и е изяснена цялата фактическа обстановка, лицето било задържано в тъмната част на денонощието в близост до границата със С. при опит да напусне незаконно страната. При извършената справка било установено, че е с отказан статут, на другите лица с него били издадени предупредителни протоколи, тъй като са в процес на издаване на решение по молби за статут на бежанец. Спрямо него била издадена заповед за принудително настаняване, за да се обезпечи връщането му в страната по произход. Изложени са аргументи в писмени бележки. Юрк. П. претендира в писмената защита, че тези обстоятелства са достатъчни за мотивират взетото крайно решение от административния орган, като въпросът защо не е приложил разпоредбата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ е въпрос по целесъобразност. Позовава се на § 1, т. 4 от ДР на ЗЧРБ, като счита, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Достатъчно данни навеждащи, че жалбоподателят може да се укрие, счита опитът му за незаконно преминаване на държавната граница, както и липсата на документи за самоличност. Заповедта била издадена след изясняване на обективната истина и на фактите и обстоятелствата от значение за случая, въз основа, на които е мотивирал решението си да настани принудително жалбоподателя в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ - МВР. Иска се от съда да постанови отхвърляне на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, предвид датата на жалбата - 07.04.2023г. и датата на заповедта – 01.004.2023г. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със заповед рег. № 4078ПАМ-148/01.04.2023г. на началник сектор „Регионален координационен център“ при РДГП-Драгоман, е постановено принудителното

настаняване М. К. М., на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и чл. 95 от ЗМВР в СДВНЧ към Дирекция “Миграция” - МВР.

По преписката са представени доказателства за компетентността на органа - Заповед № 4078з-1525/20.10.2022г. на директора на РДГП Драгоман, с която оправомощава зам. Директора , началниците и зам.началниците на ГПУ към същата дирекция, да издават заповеди за налагане на ПАМ по реда на ЗЧРБ, на основание чл.44, ал.1 ЗЧРБ, представена е и заповед от 30.03.2015г. за заеманата длъжност от издателя на оспорената заповед – главен инспектор Б. Н., както и акт за встъпване в длъжност – л. 52-53. При така представените доказателства следва извод, че заповедта е издадена от компетентен орган, тъй като издателят ѝ - началникът на сектор „РКЦ“ при РДГП-Драгоман, изрично е оправомощен със заповед № 4078з- 1525/20.10.2022г. издадена от ВПД директора на РДГП-Драгоман на основание чл.44, ал.1 ЗЧРБ.

Процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 44, ал. 8, във връзка с ал. 6 от ЗЧРБ и в съответствие с 59, ал. 2 от АПК. От формална страна заповедта съдържа правни и конкретни фактически основания за нейното издаване, а именно: чужденецът не притежава необходимите средства и документи да напусне страната, както и обстоятелството, че може да се укрие, което възпрепятства изпълнението на заповед рег. № 4379ПАМ-147/01.04.2023г. за наложена ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, в това число от доказателствата по административната преписка, към които е извършено препращане в мотивите на заповедта -преписка с рег. № 4078р-4948/01.04.2023г. по описа на РДГП-Драгоман, а също и от допълнително представените по делото писмени доказателства.

В представената административна преписка, към която препращат мотивите на заповедта, се съдържа докладна записка и предложение за издаването на процесната заповед, от които е видно, че жалбоподателят е заловен от граничните власти с други лица в близост до държавната граница със С. на 01.04.2023г., при залавянето си е представил жалба до АССГ от тази година, а при проверка е установено, че същият е със статут отказ да се предостави закрила, не е предоставил документи за самоличност.

Видно от справка на хартиен носител за жалбоподателя от АИС Български документи за самоличност, се съдържат следните данни: за статут на лицето е посочено отказан хуманитарен статут, месторождение С., настоящ адрес [населено място], общ. Х., обл. Х., [жк], № 23, в частта списък с документи за самоличност - само регистрационна карта на чужденец в производство по молба за закрила, издадена от ДАБ.

Допълнително са представени и приети писмени доказателства от жалбоподателя - Решение № 2680/19.04.2023г. по адм.д. 2235/2023г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на М. К. срещу Решение № 40-ОКот 14.02.2023г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, декларация за осигуряване на жилище и издръжка на жалбоподателя от страна на български гражданин Д. Д. Г., по образец съгласно чл.72, ал.5 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, нотариален акт за право на собственост върху жилището и за доходи на Г., която е разпитана по делото и като свидетел.

Не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, както се претендира от жалбоподателя. В докладната записка, към която препращат мотивите на заповедта, органът е установил, че по отношение на жалбоподателя съществува опасност от укриване по отношение на жалбоподателя, както и, че

органът следва да обезпечи изпълнението на наложената ПАМ връщане. Изводът за опасност от укриване прави безпредметно установяването, респективно обсъждането на приложимостта на други, по-леки предвидени в закона мерки – като подписа или парична гаранция. По делото са изслушани свидетелските показания на Г., която твърди, че познава жалбоподателя, като приятел на нейната дъщеря, декларира писмено и пред съда възможност и желание за финансова подкрепа и предоставяне на жилище. Свидетелката не изнесе данни, които са относими към обстоятелства по пар.1, т.4 ДР на ЗЧРБ, свързани с опасност от укриване на лицето, респективно които да опровергават извода за такава опасност. Свидетелката има епизодични впечатления за жалбоподателя, заяви само, че "е идвал в къщи, даже ни е помагал за ремонта", той бил познат на нейната дъщеря. Данните, че има възможност да осигури жилище и издръжка са нетоносими към преценката за опасност от укриване. Свидетелката не изложи данни по какви причини и поводи, с каква честота е контактувала с жалбоподателя, на какъв език и как е провеждана комуникацията, какви житейски причини са обусловили тези контакти преди една година, както се твърди. Така декларацията към жалбата, че не разполага нито с доходи, нито получава доходи от никого, противоречат на твърденията на свидетелката за предоставяно подпомагане, в това число и след принудителното настаняване, а жалбата до съда и декларацията са подадени 7 дни след това.

Също неясно как жалбоподателя би могъл да контактува със семейството на свидетелката пряко и да гостува, предвид данните, че същият е с адрес в [населено място], очевидно разрешен адрес на пребиваване от орган на ДАБ в рамките на производството по предоставяне на закрила, съгласно справката от АИС, неоспорена по делото. Доводите на жалбоподателя, че не е искал семейството на свидетелката да има проблеми заради него и неговия статут още повече засилват съмненията, че същите са контактували често с него и е имал подкрепяща среда в тяхно лице значителен период назад във времето. Още повече, че видно от решението на АССГ, в производството пред ДАБ, жалбоподателят е бил защитаван от адв. И., негов представител и в производството по настоящото дело. Очевидно е имал връзка с адвоката, могъл е да иска правни консултации за всички производства, които могат да бъдат образувани спрямо него и как да защити правата си, какви документи да представи. Най-малкото, в производството по обжалване на решенията на органите на ДАБ не би се изложил на риск да бъде санкциониран при напускане на разрешената му зона за пребиваване и би поискал разрешение да пребивава на адрес в [населено място], ако действително е имал такава възможност. В производството по предоставяне на международна закрила на жалбоподателя не е било разрешено да пребивава на адрес, свързан със семейството на свидетелката Г., нито такива обстоятелства са заявени при задържането на жалбоподателя. Следователно, не е имало каквито и да са данни от такова естество - за "подкрепяща среда в страната" - за лични или семейни отношения, които на основание чл.44, ал.2 ЗЧРБ да бъдат съобразени или взети предвид от административния орган. Жалбоподателят е могъл да заяви всички относими към личното му положение обстоятелства в рамките на различните производства рещ,у него- задържане за 24 часа, досъдебно производство за престъпление по чл.279 НК във връзка с противозаконно преминаване на държавната граница, наложената му ПАМ "връщане" и производството по издаване на процесната заповед. При обстоятелствата по делото, не се възприема като убедителна, още по-малко доказана, тезата на адв. И. за подкрепяща среда и

възможност към датата на издаване на оспорената заповед да фактически да е съществувала възможност за осигуряване на жилище и издръжка на жалбоподателя, и поради това допуснато нарушение на процесуални правила.

От обсъдените доказателства до тук следва, че се установяват посочените в заповедта основания за принудителното настаняване на жалбоподателя: отказан статут на бежанец, не притежава документи за пребиваване, средства да напусне страната, Мотивите в преписката от 01.04.2023г., от които е видно, че е заловен в близост до държавната граница, очевидно при опит да я пресече незаконно. Основание съставлява и преценката за опасност от укриване. Материалната законосъобразност на заповедта е обусловена от правилността на извода на органа за опасност от укриване, изискване по чл.15, пар.1 от директива 2008/115, на която разпоредба се позовава и адв. И.. При преценката на доказателствата съдът приема, че и посоченото фактическо основание е налице.

Видно от мотивите на Решение № 2680/19.04.2023г. , постановено по адм.д. 2235/2023г. на АССГ, л. 54-55 от делото, постановено по оспорване на решение на интервюиращ орган при ДАБ по последваща молба за международна закрила, е прието, че тази молба правилно не е била допусната до разглеждане, тъй като не се сочели нови обстоятелства от значение за личното му положение или относно държавата му на произход, които вече не са били обсъдени от страна на ДАБ. Представено било копие на призовка за явяване на военна служба, като съдът е отбелязал, че представената повиквателна "очевидно е съставена единствено за нуждите на това производство, тъй като в нея се сочи, че същата е получена от жалбоподателя на 01.10.2020г. Видно обаче от проведеното с жалбоподателя интервю, за което е съставен протокол от 15.06.2022г., същият изрично сочи, че не е отбил военната си служба, нито е получавал призовка." Също съдът е обсъдил като неотнормимо становище на ДАНС, което видно от твърденията на жалбоподателя, обсъдени на първа страница от решението, е било отрицателно.

Изводът на органа, че е налице опасност от укриване, следва да се приеме за обоснован, предвид и останалите данни по делото. По отношение на жалбоподателя не само е постановен отказ да му бъде предоставена международна закрила, но и да бъде допусната последваща молба за такава закрила до производство, в това число има отрицателно становище на ДАНС за предоставяне на такава закрила, а видно от обсъденото по-горе за мотивите в решението на съда, жалбоподателят е мотивирал последващата си молба с документ, създаден единствено за нуждите на това производство. Тези обстоятелства, преценени ведно с опита да премине незаконно държавната граница, обосновават извода за опасност от укриване, очевидно нежелание лицето да се завърне в страната си по произход - С., в това число и по причина, че няма разрешено пребиваване в страната или в друга държава от ЕС. При поискване, жалбоподателят не е представил документи за самоличност, а жалба до АССГ от 23.02.2023г., по която е установено, че производството е приключило с отказан статут за международна закрила, и видно от обсъденото по-горе съдебно решение.

Посочените данни и обстоятелства попадат в обхвата на легалното понятие "опасност от укриване" по параграф 1, т.4 от Др на ЗЧРБ. Според разпоредбата такава опасност е налице, когато: "с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка."

Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 от ЗЧРБ, според която чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Понятието „незаконно пребиваващ чужденец“ е дефинирано в разпоредбата на параграф 1, т.36 от ДР на ЗЧРБ, според която това е всеки чужденец - гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване.

Следователно, жалбоподателят е чужденец по посочената разпоредба, и съответно „незаконно пребиваващ чужденец“ в страната. По отношение на него не е висящо производство по предоставяне на международна закрила. Поради това към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка.

В Глава IV – Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането .Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания. Основания за прилагането на по-леки мерки в казуса по делото не са налице към датата на издаването на оспорената по делото заповед, както и не са налице обстоятелства, свързани с личното положение на лицето, който изключват принудителното му настаняване за изпълнение на ПАМ "връщане", съответно издаването на оспорената

по делото заповед.

В казуса по делото се установиха материалноправните предпоставки за издаването на процесната заповед както по националното право, така и по нормите на Директивата за връщането, за които Съдът на ЕС е постановил, че са пряко приложими. Налице е подлежащо на изпълнение решение за връщане по смисъла на Директива 2008/115 - заповед за наложена ПАМ „връщане“ по националното право – Заповед № 4078ПАМ – 147 / 01.04.2023г. – лист 9 от делото. Съгласно чл.44, ал. 6 ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Това първо изискване в казуса по делото е налице, доколкото няма данни заповедта за наложената ПАМ на чужденеца, наложена на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ, да е отменена, видно от съдържанието на заповедта на л.9 от делото. Следователно, първото изискване за издаването на заповед по чл.44, ал. 6 ЗЧРБ е налице. На следващо място, жалбоподателят е чужденец в незаконен престой към датата на издаване на оспорената заповед, и който има опасност да се укрие, преценено въз основа на обективни данни. Също са налице и пречки за изпълнение на заповедта за наложената ПАМ – липса на средства и документ за пътуване.

Предвид всичко изложено, съдът формира извод, че оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, същата е материално-законосъобразна, съответства на преследваната от цел - изпълнение на заповедта за наложената ПАМ "връщане" на жалбоподателя, не са налице основания по чл.146 АПК за незаконосъобразността ѝ.

Данните за възможност да бъде приложена по-лека мярка, представени пред съда, могат да бъдат представени пред органите на Дирекция Миграция, които при условията на оперативна самостоятелност да преценят дали да променят настаняването при гаранциите, декларирани от българската гражданка и след необходимите проверки.

Всичко изложено сочи на извод за неоснователност на жалбата по делото. Съдът с решението си следва да отхвърли жалбата.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. М., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], срещу

Заповед №4078 ПАМ 148/01.04.2023г. на началник сектор РКЦ на РДГП - Драгоман, с която е наложена обезпечителна мярка "принудителното настаняване в СДВНЧ при Дирекция "Миграция - МВР.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: